

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 26. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1839_621-txt-shoot-idm1839.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

No. 6. *Efter Syrachs Lovsang Kap. 44-50.

- 1 Kom, lad os prise de herlige Mænd,
Forfædrene vore fuldgæve!
Kongernes Konge de havde til Ven,
Det lysted Ham høit dem at hæve!
- 2 Herlig de straaledede hver i sin Old,
Opblomstred i Ly af Hans Throne,
Mange med Æren bar Hjelme og Skjold,
Og Retfærds den snehvide Krone!
- 3 Hvor i al Verden var Mage til dem,
Som gjorde Guds Fiender til Skamme!
Løve i Marken men Lam i sit Hjem
Var Helten af Abrahams Stamme!
- 4 Helte og Viismænd de gange paa Rad,
Propheter Guds Raad aabenbare,
Konstig sig rører og Pennen paa Blad,
Mens Toner til Tankerne svare!
- 5 Stakket er Livet og Lykken paa Jord,
I Graven der glemmes saa Mange,
Men af Guds Folk der med Æren gaaer Ord,
De leve i Minder og Sange!
- 6 *Hjerte* de havde, thi glemmes de ei,
Retfærdige Slægter vedvare,
28Sønnerne vandre paa Fædrenes Vei,
For bedre de kan ikke fare!
- 7 Legemer smuldre, for Kiød er som Hø,
Med Navnet dog Aanden fremskrider,
Ei før med Ætten kan Æren uddøe,
De vare til evige Tider!
- 8 Legemet slumrer i Graven med Fred,
Mens Navnet i Kirken gjenlyder,
Slægterne lytte og frydes derved,
Fortælle de Helliges Dyder!
- 9 *Enok*, vi sjunge, han tækkedes Gud,
Og derfor han smagde ei Døden,
Flyttet han blev paa den Vældiges Bud,
Didhen, hvor de mindes ei Møden!
- 10 *Noah* var Manden af ypperste Rang,
Retfærdig i Syndflodens Dage,
Prise ham skal alle Folkenes Sang,
For Haab der med Liv blev tilbage!
- 11 *Abraham* Ingen kan maale sig med,
I Lykke, i Hæder og Ære,
Alle Guds Børn, hver Tid og hvert Sted,
Han skal deres Stamfader være!
- 12 Med ham, som Ven, traadte Herren i Pagt,
Hvad kan ved den Ære vel lignes,
Og i hans Sæd, haver Sandheden sagt,
Nu skal alle Slægter velsignes!

- 13 29*Isak*, af Roden det tidligste Skud,
Velsignelsen arved hernede,
Abrahams, Isaks og Israels Gud
Det vil den Almægtige hede!
- 14 *Jakob*, han var som i Ørken et Væld,
Hvorom grønnes Palmer i Klynge,
Høvdinger tolv havde Nok i hans Held:
Velsignelsen, værd at besynge!
- 15 Faderens Stolthed er Sønnen fuldstor,
Som *Moses* ei Stormand der findes,
Elsket i Himlen og elsket paa Jord,
Velsignet han evig skal mindes!
- 16 Fuldmagt han havde af Himmelen Gud,
Hans Ord kunde reise og fælde,
Frit i Guds Tempel gik ind og gik ud
Den Kæmpe, usvækket af Ælde!
- 17 Livets og Vidskabens Lov kaldes hans,
Gud talde med ham som sin Næste,
Blændende Skin af Guds Herligheds Glands
Man saae paa hans Pande sig fæste!
- 18 Han gik i Døden, som Konger af Slag,
Med Lovsang for Seieren vundet,
Gud fulgte med ham, til Dagen i Dag
Hans Gravhøi bag Sky kun er fundet!
- 19 Vældig var *Josva* i Storm og i Strid,
Saa end ved hans Minde der bæves,
30*Frelser* han var for Guds Folk i sin Tid,
Sit Navn bar han ikke forgæves!
- 20 Konger for ham gav i Hulerne Kiøb,
For han havde Seiren i Hænde,
Solen for ham gjorde Holdt i sit Løb,
Og Dag sig fordobbed som Tvende!
- 21 *Dommerne* alle, som fulgte Guds Lov,
De leve i priseligt Minde,
Og deres Navn, om det med dem hensov,
Opreisning hos Efterslægt finde!
- 22 *Samuel* var en behagelig Mand
For Ham, som paa Hjertet har Øie,
Under ham hvilede Israels Land,
Og vidt skued han fra det Høie!
- 23 *Tyrus* og *Sidon* gav Bod han for Mod,
Og thinged med ingen Philister,
Dommere mindes, hvor herlig han stod,
Naar Gunst eller Gave dem frister!
- 24 Konger han salved med Olie feed,
Og Sandhed til Jorde ham fulgte,
Undte ham Trolde i Graven ei Fred,
Dog Sandheden ikke han dulgte!
- 25 Flammen, som blusser paa Altret i Kveld,
Ved den er Kong *David* at ligne,
Dybest han drak af Guds Deiligheds Væld,
Ham Helgene alle velsigne!
- 26 31Han var en Hyrde, saa from og saa blid,
Kun Helt mod den trodsige Røver,
Mange mon lege med Lam og med Kid,

- Han legde med Bjørne og Løver!
- 27 Kæmpernes Rustning faldt Hyrden for tung,
Men godt svang han Stenene lette,
Rødmusset gik han i Kredsen fuldning,
Og fældte den pralende Jette!
- 28 Gud var hans Støtte, hans Soel og hans Skjold,
Den Gud, som har Alting at raade,
Han, som gjør æret, gjør yndig og bold,
Og Konge han blev af Guds Naade!
- 29 "Alt til Guds Ære!" han skrev i sin Haand,
Det nynnede han og i sit Hjerte,
Lovsang i Munden ham lagde Guds Aand
Derefter i Fryd og i Smerte!
- 30 Hjertelig kjær var i Lyst og i Nød
Ham Skaberens, Gud i det Høie,
Derfor langt mere end Honningen sød
Var Sangen med Taarer i Øie!
- 31 Aldrig det gænger ad Glemme paa Jord,
Og evig i Himlen det mindes:
David er Fader til *Israels Chor*,
Hvis Mage i Verden ei findes!
- 32 Grov var hans Synd, men hans Sorg var og sand,
Saa dyb, som det bundløse Hjerte,
32*Naaden* ham favned og reiste paa Stand,
Til Trøst den forvandlede hans Smerte!
- 33 Himmelsk fra Dybet end stiger i Sky
Hans Tak til den store *Forsoner*,
Og til hans Sæd i den hellige By
Forgyldte staae evige Throner!
- 34 *Salomons* Viisdom blev Ordsprog paa Jord,
Fra *Tyrus* til Øerne fjerne,
Menneskets Hjerte og Aandernes Spor
Sig speilede klart i hans Hjerne!
- 35 Alt som en Have da blomstred i Fred
Fra *Dan* til *Bershaba* hans Rige,
Glimrende Templet sig reiste derved,
Af Magen Man veed ei at sige!
- 36 Sølv og Guld da tabde sin Priis,
Og Perler var ikke kostbare,
Alt blev fordunklet af Kongen fuldviis
Med Talerne gyldne og klare!
- 37 Ordsprog og Gaader af Vidskabens Hav
Opstege som Perler paa Snore,
Lignelser fine som Guld og som Rav
Oplyste de Smaa med de Store!
- 38 Men hvilken Skam for den viseste Mand!
Af Kvinder lod han sig bedaare,
Aanden med Kiødet ombyttede han,
Besmitted sin Afkom fuldsaare!
- 39 33Daarskaben fødte den Viismand en Søn,
Og Sorg den ham fødte tillige,
Kløvet blev *Salomons* Krone fuldskiøn,
Og mægtigst Guldkalvenes Rige!
- 40 Miskundheds-Kilden i tusinde Ledd

- Udtørres dog ei hos den Gode,
Evig det Stamtræ skal grønnes derved,
Som randt med Kong *David* af Rode!
- 41 Lyset ei blev i Jerusalem slukt,
Og selv i Guldkalvenes Rige
Asken med Gnist bar en straalende Frugt,
I Blusset Man saae den opstige!
- 42 Blusset *Elias*, med Læbe som Glød,
Opsteg i de mørkeste Dage,
Tale som Torden, med Lynilden rød,
Da hørde i Sky Man at brage!
- 43 Tørke udsprang af hans brændende Ord,
Afsvidt blev alt Grønt over Tue,
Bundløse Revner slog bristende Jord,
Som Kaabber var Himmelens Bue!
- 44 Sendte i Sky han sin brændende Bøn,
Nedregned der Ild paa hans Fiender,
Kysset han Enkens den steendøde Søn,
Da blussed de blegnede Kinder!
- 45 34Flammende Heste for straalende Karm
Den Høieste efter ham sendte,
Deraf end gløder de Troendes Barm
Ved Tanken, hvad Støv har ivente!
- 46 Sikkert ivente den Seer fra Sky
Er end i de kommende Dage,
Da skal Jerusalem bygges paany,
Og Soel gaae paa Skiven tilbage.
- 47 Israels Stammer da blomstre igien,
I Sønnen sig Fædre velsigne;
Salige Øine, som Englenes Ven
Beskue, beundre og ligne!
- 48 Lykkelig var dog og Vennen, som saae,
Da herlig til Sky han blev hævet,
Til ham, enddog det er svart at forstaae,
Med Kaaben Lysaanden nedsvæved!
- 49 Derfor, *Elisa*, dit Liv blev saa klart,
Af glandsfulde Jærtegn omlynet,
Derfor det blev i din Grav aabenbart,
Du havde Opstandelses-Synet.
- 50 Faa var de Sønnen, som vandrede smukt
Ad Konninge-Faderens Veie,
Ikke dog blev i Jerusalem slukt
Natlampen ved Stolkongens Leie!
- 51 Kong *Ezekias* var En af de Faa,
For ham gik og Solen tilbage,
35Efterskin Øiet med Jubel da saae
Af *David*s de kronede Dage!
- 52 Klipper udbored den herre med Preen,
Med Mure sin By han omringed,
Kilder udlokked den Konge af Steen,
Og aldrig med Fienden han thinged!
- 53 Det var Senacherib Hedninge-Drot,
Stor Kvide paa Zion han voldte,
Israels Væрге bød Trods han og Spot,
Som Goliath brasked den Stolte!

- 54 Murene rysted og Vogterne med,
For Mod var der ikke i Barmen,
Folket blev raadvildt, og Kongen blev rædd,
For Kraft var der ikke i Armen!
- 55 Kongen, han vidste dog levende Raad,
Opløfted de synkende Hænder,
Bad til den Helt, som er herlig i Daad,
Og Bladet med Aandepust vender!
- 56 Ordet udfoer: Jeg har givet dig Seir,
For Trods skal Senacherib bøde!
Engel! slaae ned i Assyrerens Leir,
Saa ei han kan tælle de Døde!
- 57 Held *Esaias*, den herlige Skjald,
Som Gud lagde Spaadom paa Tunge,
36 Gudsordet hans om *Senacheribs* Fald
De Smaa skal med Jubel udsjunge.
- 58 Aanden var over ham, vældig og stor,
Den Israels tindrende Stjerne,
Derfor med Glands i hans vingede Ord
End speile sig Tiderne fjerne!
- 59 Sorgen paa Zion blev mild ved hans Trøst,
Og Natten blev lys ved hans Syner,
Over hans Gravhøi, som gennem hans Røst,
Til Dagenes Ende det lyner!
- 60 Konger, som trodse den Høiestes Bud,
Ved Trolde er de kun at ligne,
Som deres Navne er glemte for Gud,
Dem skal ingen Tunge velsigne!
- 61 Dog, før i Aske *Jerusalem* faldt,
Med Kongsgaard, med Tempel og Throne,
Bar end paa Zion et Hoved udvalgt
Kong *Davids* den herlige Krone!
- 62 Det var *Josias*, hvis Minde paa Jord
End dufter som Roser i Klynge,
Og naar det stiger i vingede Ord,
Er sødt, som naar Lærkerne synge!
- 63 Han mellem Falske var ærlig med Flid,
Gudfrygtig af gyldige Grunde,
Han var retfærdig i Krogloves Tid,
Og væmmeligt var ham det Onde!
- 64 37Ja, *Ezechias* og *David* og han,
Skal kaldes de Helligtrekonger,
Treklover-Blomsten i Israels Land,
Hvis Roes er paa Englenes Tunger!
- 65 Synke i Glemsel Tyrannernes Navn,
Der sig fra det Gode omvendte!
Selv de sig kasted i Fiendernes Favn,
Den hellige Stad de opbrændte!
- 66 Med *Jeremias* for Øine dem stod
Den Herre, hver Drot skal adlyde,
Han kunde plante, og ruske fra Rod,
Opbygge, men ogsaa nedbryde!
- 67 Herren de plaged dog i hans Profet,
Afkasted de hellige Veie,
Derfor, o Zion, er Ulykken skeet,

- Paa dig gjorde Dyrene Leie!
- 68 Herre, paa Dig vi dog haabe fuldtrygt,
Du saarer jo kun for at læge!
Alt saae *Ezechiel* Templet opbyggt,
Saae Herren sit Folk vederkvæge!
- 69 Syner fra Gud som paa Bjergenes Top
Fremspringe i dybeste Dale,
Dødnings der stod for Seeren op,
Og ned daled Cherubim-Sale!
- 70 Grønnes og blomstre i Vinter og Vaar
Skal alle *Profeternes* Grave,
38*Haabet*, som Rødder i Guld-Støvet slaar,
Dem gjør til en Paradis-Have!
- 71 Ei var omsonst de Landflygtiges Bøn,
Skiøndt øde laae Staden og Huset,
Ved *Zorobabel*, Kong Salomons Søn,
Paany de sig reiste af Gruset!
- 72 Mure vel savned den hellige By,
Men brat *Nehemias* den Giæve
Bygde med Porte dem prægtig paany,
Saa over dem springe ei Ræve!
- 73 Lysende altid skal Israel staae
Og kaste sit Skin til det Fjerne,
Fuldmaanen lig paa det hvælvede Blaa,
Og Morgenens tindrende Stjerne!
- 74 Israels Skjold er den Kæmpe saa prud,
Som spænder i Skyen sin Bue!
Israels Lys er den høieste Gud,
Hvis Skin er i Solen at skue!
- 75 Israel blomstrer som Lilien hvid,
Og blomstrer som Rosen den røde,
Libanons Skrænte i Sommerens Tid
Afbilde Jerusalems Grøde!
- 76 Olietræet, som bugner af Frugt,
Og Cedren, som kneiser i Skyen,
39Parre sig der med Viinrankerne smukt,
Til Billed af Helligdoms-Byen!
- 77 Alt som en Ceder med Palmer omkring
For Altret staaer Ypperstepræsten,
Naar sig med Offerne flokke i Ring
Hans Brødre paa Løvhyttefesten!
- 78 Sønner af *Aron* er Alle som Een,
Med Salvelse af Helligaanden,
Herren de finge til Arv og til Lehn,
Han føder dem alle af Haanden!
- 79 Ypperstepræsten dog straalere i Glands
Med Purpur, med Hagel og Hue,
Urim og Thumim, Brystsmykket, er hans,
Det funkler som Solen paa Bue!
- 80 Bordet han farver med Viindrueblod,
Af Kalken, ham gaves ihænde,
Viraken dufter fra Alterets Fod
I Flammen, ham undtes at tænde!
- 81 Hallelujaet fra Præsternes Chor,

Med Drønet af hundred Basuner,
Stiger til Ham, som alene er stor,
Gienlyder i *Jakobs* Pauluner!

82 Psalmerne søde fra Sangernes Chor
Guds Miskundhed stille for Øie,
40Hoveder alle da synke til Jord
For Ham, som er god i det Høie!

83 Ypperstepræsten med Mund og med Haand
Velsigner den knælende Skare,
Folket sig reiser i Fædrenes Aand
Med Ansigter milde og klare!

84 Herren os give i tusinde Ledd
Af Hjertet Hans Lovsang at kvæde,
Til vore Fædre at samles i Fred
Og finde den evige Glæde!
